

[Svend Nielsen.]

Jeg er ikke et eneste Øjeblik i Tvivl om, at den Stilling, man her indtager, er juridisk holdbar, men jeg tror, det vil tjene alle Parter bedst, og det vilde være en rimelig Handling over for vore Søfolk, som vi jo alle, ogsaa fra dette høje Tings Talerstol, har haft mange kønne og rigtige Ord tilovers for, om man erkendte, at de bør have denne Skat eftergivet. Det er ikke morsomt for en Sømand, der er kommet hjem engang sidste Sommer, har gaaet i Land et Stykke Tid og haft sin Ferie og nu er kommet ud at sejle igen, at noget af det første, der sker, naar han sætter Foden om Bord i sit Skib, er, at han præsenteres for en Række Skatteblanketter, der i mange Tilfælde beløber sig til adskillige Hundrede Kroner, og saa kan han begynde Afviklingen af dem. Der kan ikke her være Tale om saa stor en Sum, at det skulde spille nogen Rolle, om man indstillede sig paa at eftergive Sømanden den omtalte Skat.

Men der er ogsaa adskillige andre Omraader, hvor der er alt andet end Grund til at slaa sig til Ro med de Forhold, man byder vore Søfolk og i visse Tilfælde de Paarørende til vore Søfolk. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne læse et Brev op, som jeg har modtaget fra en gammel Fader, som har mistet sin Søn, der var i Tjeneste som Sømand ude i Verden, nærmere betegnet i britisk Tjeneste. Denne gamle Fader skrev følgende:

„Min Søn, Orla Helmer Petersen, kom ud med en Baad herfra kort før den 9. April 1940, sejlede indtil 1943 for de Allierede, da jeg fra Udenrigsministeriet fik Meddelelse om, at han var druknet i Hull. Han var paa det Tidspunkt forhyret med Rederiet „Vendila“s Damper „Lars Kruse“. Jeg har henvendt mig til Udenrigs- og Handelsministeriet og til Rederiet, men det er mig umuligt at faa Oplysninger om, under hvilke Omstændigheder min Søn er død, eller om Ejen dele, tilgodehavende Hyre som Fyrbøder o. lign. I Efteraaret 1945 fik jeg Besked om at hente min Søns Aske i Ministeriet. Da jeg er syg og arbejdsløs, ser jeg mig ikke i Stand til at faa Urnen gravsat, og jeg har søgt alt, Ministeriet, Ulykkesforsikringen — men det var Afslag over det hele. Er det Resultatet af alle de store Ord, der har været sagt om Sømanden, der ikke skulde blive glemt: først sejle i tre Aar for de Allierede, saa miste Livet — uden at Samfundet kan ofre en Begravelse paa ham.“

Det forekommer mig, at man nødsages

til at give denne gamle Fader Ret i Slutbemærkningen i hans Brev. Jeg synes ikke, man kan behandle en Sag paa den Maade, som denne Sag er behandlet i Handelsministeriet. Det er muligt, at der ingen Bestemmelse findes om, hvordan Sagen skulde have været ordnet, men et saadant Problem maa vel kunne afgøres pr. Konduite, det er i hvert Fald haardt, at denne gamle Fader fortsat maa befinde sig i den Situation, at han indtil Dato ikke har kunnet faa sin Søns Aske bisat paa værdig Maade. Man kan sige: Ja, vel, det er et enkelt Tilfælde her trækkes op, men jeg er i hvert Fald i Stand til at gøre det høje Ting opmærksom paa, at en gammel Moder, en daarligt stillet Kvinde i Odense, befinder sig i en nøjagtig lignende Situation. Ogsaa denne gamle Kvindes Søn var Søfyrbøder og omkom i England under Krigen; hun har faaet Sønnens Aske hjem, for hende lykkedes det at laane sig frem, saa hun har faaet Sønnen bisat, men ogsaa hun har faaet Afslag i Handelsministeriet, da hun henvendte sig der og anmodede om muligt at faa refunderet den Udgift, hun havde haft.

Jeg har nævnt disse Spørgsmaal for at understrege, at man ikke bør slaa sig helt til Ro med, at alle Afviklingsproblemer i Forbindelse med vore Søfolk skulde være klarert. Da jeg, som sagt, ikke antager, det er gør ligt at faa ændret ved selve Princippet i Lovgivningen, skal jeg nu tillade mig at fremsætte nogle enkelte Bemærkninger til visse af Lovforslagets Bestemmelser.

I den Paragraf i Lovforslaget, der bestemmer, hvem der kan komme i Betragtning, er der naturligvis Tale om Hustruer, Enker og selvstændige Børn, og det pointeres, at kun i ganske særlige Tilfælde kan Ministeriet for Handel, Industri og Søfart dispensere. Jeg vil gøre opmærksom paa, at der findes ikke faa Forældre, som selv om de ikke helt ernæres ved Hjælp af de Penge, deres Søn sender til dem, saa dog faar et vigtigt Supplement gennem det, at Sønnen maanedlig sender dem et Beløb, og jeg vilde finde det rimeligt, om man ogsaa aabnede Adgang for disse gamle Forældre i de Tilfælde, hvor Sønnen er omkommet ude i Verden, til at lade foretage en Omregning indtil den Dato, da Sønnen satte Livet til. Jeg synes, det vilde være rimeligt over for de Mennesker.

Det er allerede gjort gældende, at man har svært ved at forstaa, hvorfor Dyrtidstillægget ikke skal medregnes i Omregningen for Ikke-Forsørgere; man maa jo huske paa, at alle vore Søfolk er sejlet ud under nøjagtig samme Overenskomstbetingelser, saavel For-